

Jak vypadali před 100 lety...

Jezevčík

Právě nálezu této kresby psa silně připomínajícího jezevčíka, který je zde údajně označen jako „tekel“, vděčí zřejmě dnešní jezevčík za jedno z řady svých současných jmen - Teckel (Brehm však tento výklad odmítá a považuje ho za nesmysl), Dachsels, Däxer a konečně Dachshund.

Obdobně jako u většiny ostatních plemen loveckých psů souvisí i vydělování jezevčíků, už nikoli pouze podle pracovního zaměření, ale také jako samostatného plemene, s rozvojem chovu a lovu drobné zvěře ve střední Evropě v 18. a 19. století. V té době se jezevčíci formovali na kontinentu souběžně - a za vzájemného vlivu, o čemž svědčí zejména drsnosrstá varieta - s teriéry na Britských ostrovech. Za první literární zmínku je považován popis jezevčíka v Hohbergově knize Georgina curiosa z roku 1701. Fitzinger uvádí jezevčíky jako krátkonohé (trumbeinigen) psy, „Canis, quem Biharhunt vocant“, bobří psi zvaní.

Podle prezidenta Německého klubu pro jezevčíky (Deutscher Teckelklub 1888 e.V.) Wolfgang Ranslebena byl praotcem jezevčíků černočervený krátkosrstý jezevčík. Vzkřížením červených brak (honičů) byla vyšlechtěna také červená barva. Aby se zlepšila srst a tvrdost, byla přikřížena různá plemena teriérů. To je hlavní důvod, proč není možno jednoznačně určit, zda jezevčíci patří vývojově více k honičům, nebo k teriérům. Dost překvapivě zní názor chovatelů ze země původu, že dlouhosrstí jezevčíci nesou krev setrů, ohařů a španělů. Tři rázy srsti ukazují jednak na značnou „starobylost“, tedy původnost plemene, jejíž obdobu nacházíme zejména v případě drsnosrsté variety i u francouzských basetů (vendéský hrubosrstý baset) nebo některých dalších honičů (štýrský hrubosrstý brakýř), jednak i na určitou spřízněnost s těmito plemeny a skupinami; u dlouhosrsté variety se projevil zřejmě vliv některého ze starších, tzv. land nebo field španělů.

Nejstarším chovatelským spolkem pro jezevčíky je Německý klub chovatelů jezevčíků, Der Deutsche Teckelklub, založený před více než stoletím, roku 1888. Jezevčík se již po desetiletí chová ve třech různých velikostech (standardní, trpasličí a králičí) a ve třech různých typech osrstění: krátkosrstý, drsnosrstý a dlouhosrstý.

Michal Císařovský

Jamnící neboli jezevčíci byli tou částí nízkonohých, přesněji řečeno „velmi nízkonohých“ honičů, kteří se specializovali jako norníci. A to už zřejmě v dávných dobách; soudě alespoň podle kreseb již z doby starověkého Egypta, například na náhrobním kameni hornoegyptského panovníka Enjotefa II. (konec 2. tisíciletí př.n.l.) v údolí Assasif u Théb.

Jak vypadali před 100 lety...

Drsnosrstý jezevčík zbarvený černě s červenohnědou (páléním)

Hladkosrstý jezevčík „červený“

Hladkosrstý jezevčík „skvrnitý“

Fitzingerovi jezevčíci ve všech rázech srsti, 1876; v popředí uprostřed křivonohý „Krummbeiniger Dachshund“

Dlouhosrstý jezevčík černý s páléním

Dlouhosrstý jezevčík z roku 1894